

Františkovo slovo

č. 185

Papež František: Pravým elixírem mládí je svatost

Papež: Dostalo se nám Ježíšova přátelství

Božím lidem je třeba se stát

O pravé a předstírané jednotě

Papež: Nejbezúspěšnější periferií trpícího Kristova lidství je lhostejnost k víře

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež František: Pravým elixírem mládí je svatost

Vatikán. Papež František adresoval videoposelství účastníkům mezinárodní mariánské vigílie, která v rámci příprav na příští synodální shromáždění probíhala dnes v podvečer v poutní svatyni sv. Gabriela od Panny Marie Bolestné (foto). Tento italský pasionista, který zemřel v roce 1862 ve věku pouhých 24 let, je patronem italské mládeže. Eucharistii pro mladé, shromážděné na tomto působivém poutním místě, rámovaném vrcholky pohoří Gran Sasso, předsedal generální sekretář biskupské synody, kardinál Lorenzo Baldisseri. Modlitba růžence od 17 hodin probíhala v různých jazycích a prostřednictvím videomostu propojila skupiny mládeže v Panamě, Irsku, Rusku a na Taiwanu.

Papež František se ve své promluvě zastavil nejprve u postavy Panny Marie. Jak řekl, její poselství je dnes aktuálnější než kdy dříve. Maria je „ženou našich dnů“, řekl s odkazem na oblíbený obrat dona Tonina Bella.

„Byla mladá - snad právě vstoupila do období dospívání – když se k ní Anděl obrátil se slovem, které přeházelo její malé plány a učinilo ji součástí velkého Boží plánu v Ježíši Kristu. A zůstala mladou také později, když se - navzdory běhu let - s mladickým nadšením stala učednicí Syna a následovala ho až pod kříž, s odvahou, jaká je vlastní pouze mladým. Zůstává navždy mladá, také nyní, když o ní rozjímáme jako o Nanebevzaté, protože svatost zachovává člověka věčně mladým, je pravým »elixírem mládí«, kterého máme velice zapotřebí. Právě toto obnovené mládí nám přineslo Pánovo vzkříšení.“

Sv. Gabriel od Panny Marie Bolestné, který ztratil matku v útlém věku, dobře rozuměl, že má v nebi dvě matky, jež nad ním bdí – pokračoval papež František. Odtud také jeho velká láska k modlitbě růžence a mariánská zbožnost, kterou chtěl po vstupu do kongregace pasionistů promítnout také do svého jména.

„Svatost je nejkrásnější tváří církve,“ zopakoval římský biskup slova ze své poslední apoštolské exhortace *Gaudete et exsultate* (č.9). Připomněl také slova sv. Ambrože o tom, že každý lidský věk je zralý pro svatost (*De virginitate*, 40), a dodal, že to bezpochyby platí také pro mládí.

„Nebojte se tedy být svatí, s pohledem upřeným k Marii, sv. Gabrielovi a všem svatým, kteří vás předešli a ukazují vám cestu!“

Papež pak pozdravil skupiny mladých lidí spojené videomostem s mladými poutníky pod Gran Sasso: panamská mládež, s níž se papež setká příští rok na Světových dnech mládeže, se shromáždila na poutním místě Mariina srdce (Corazón de Maria); mladí Rusové v katedrále Proměnění Páně v Novosibirsku, Irové ve formačním centru Glencomeragh House a tajwanská mládež v kostele Panny Marie Nanebevzaté. Jak František podotkl, jejich biskupové, kteří jsou právě v Římě na návštěvě *ad limina*, budou potěšeni, že se jejich mladí dnes modlí společně s Petrovým nástupcem.

„Drazí mladí, spojení v modlitbě na místech tolik vzdálených, vy jste proroctvím míru a smíření pro celé lidstvo. Nepřestanu to nikdy opakovat: nebudujte zdi, nýbrž mosty! Nebudujte zdi, nýbrž mosty! Překleňte oceány, které vás oddělují, svým nadšením odhodláním a láskou, jak to právě vy dokážete. Učte dospělé, jejichž srdce se často zatvrdilo, aby volili cestu dialogu a svornosti, aby zanechali svým synům a vnukům svět, který je krásnější a důstojnější člověka.“

Na závěr se František zastavil u příští synody, která proběhne už v říjnu, a je věnována právě mladým lidem. Povzbudil mládež, aby se nenechala umlčet. Je sice pravda, že kdo mluví, může se mýlit – podotkl papež – stejně tak je však pravda, že chybami se člověk učí. Když

vás někdo bude chtít umlčet, připomeňte, že svět potřebuje také mladé lidi, aby omládl – nabádal papež František ve videoposelství adresovaném další předsynodální akci určené mládeži.

Papež: Dostalo se nám Ježíšova přátelství

Vatikán. Dostalo se nám nikoli náhodou či osudem Ježíšovo přátelství a naším povoláním je zůstat Pánovými přáteli – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty na svátek apoštola Matěje. Svatý otec komentoval první liturgické čtení (Sk 1,15-17.20-26), které popisuje volbu nového apoštola namísto Jidáše, o kterém se splnilo »to, co v Písmu předpověděl Duch svatý«.

„V dnešní liturgii – předeslal papež František – prosíme na přímluvu sv. Matěje o »účast na údělu vyvolených«, totiž na přidružení k Ježíšovým přátelům.“

„Obdrželi jsme tento dar jako úděl, totiž Pánovo přátelství. To je naše povolání: žít jako přátelé Pána. Totéž dostali apoštolové, v silnější míře, ale totéž. Všichni křesťané dostali tento dar: otevřenost, přístup k Ježíšovu srdci, k Ježíšovu přátelství. Dostalo se nám údělem daru Tvého přátelství. Naším údělem je být Tvými přáteli. Je to dar, který nám Pán neustále uchovává. Je tomuto daru věrný.“

„Častokrát však nejsme věrní my – řekl dále papež - a vzdalujeme se svými hříchy a svými vrtochy. On však zůstává věrný. Ježíš, jak stojí v dnešním evangeliu (Jan 15,9-17), nás už nenazývá služebníky, ale přáteli, a drží slovo až do konce, protože je věrný. Dokonce i vůči Jidáši. Když se k němu obrací v okamžiku zrady, oslovuje ho »příteli«, neříká mu: »jdi pryč«.“

„Ježíš je náš přítel. A Jidáš, jak se zde praví, »odešel na místo, kam patřil« (Sk 1,25) a které si zvolil dobrovolně. Vzdálil se od Ježíše. Apostaze spočívá ve vzdálení se od Ježíše. Přítel se stane nepřítelem nebo lhostejným nebo zrádcem.“

„Na Jidášovo místo, jak podává dnešní čtení, je proto vybrán Matěj, aby byl svědkem zmrtvýchvstání, svědkem daru lásky. Přítel – pokračoval papež – je ten, kdo s druhým sdílí tajemství: »Nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce« (Jan 15,15), říká Ježíš v evangeliu. Jde tedy o přátelství, kterého se nám dostalo vyvoláním, údělem, jako Matějovi a před tím Jidášovi.

„Přemýšlejme o tom. Ježíš tento dar nezapírá, nezapírá nás, ale čeká až do konce. A když se pro svoji slabost od něho vzdálíme, On na nás čeká. Čeká nás a stále nám říká: Příteli, čekám tě. »Příteli, k čemu jsi přišel?« (Mt 26, 55) »Jidáš, políbením zrazuješ Syna člověka?« (Lk 22,48). Ježíš je věrný v přátelství a my máme prosit o milost zůstat v Jeho přátelství, onom přátelství, které jsme dostali darem od Něho.“

Božím lidem je třeba se stát

Drazí bratři a sestry!

Identifikování duchovních nemocí přineslo dvojí užitek. Za prvé pokrok v pravdě o situaci potřebných a nemohoucích ve všech farnostech a institucích, které byly vyzvány konfrontovat se s duchovními nemocemi, na které poukázal mons. De Donatis. Za druhé zkušenost, že přijetí této pravdy nepřineslo pouze malomyslnost či frustrace, nýbrž především vědomí, že nám Pán nepřestal prokazovat milosrdenství. Na této cestě nás osvěcuje, podporuje a tak uskutečňuje v jistém smyslu bezprecedentní společenství mezi námi. To všechno proto, abychom se mohli znovu vydat Jej následovat. Více jsme si uvědomili, že z jistých důvodů a

v důsledku určitých dynamik, které vzešly z našeho šetření, stali jsme ne-lidem, což je biblický termín užívaný proroky (srov. Oz 1,9), a jsme povoláni obnovit smlouvu s Pánem.

Toto klíčové slovo nás odkazuje, ač jen intuitivně, ke zkušenosti starozákonního lidu, který se jako první nechal vést Bohem a stal se jeho lidem. Také my se můžeme znovu nechat osvětit paradigmatickým Exodem, který podává, jak si Pán vyvolil a vychoval lid, se kterým se spojil, aby z něho učinil nástroj svojí přítomnosti ve světě.

Zkušenost Izraele jakožto paradigmatu vyžaduje určitou konjugaci, aby se stala jazykem, to znamená, aby byla srozumitelná, sdělitelná a umožňovala nám žít také dnes. Boží Slovo, Pánovo dílo hledá, s kým se spojit, sjednotit: náš život. S těmito lidmi, kterými jsme dnes my, bude jednat s toutéž mocí, kterou prokázal, když osvobodil svůj lid a daroval mu novou zemi.

Dějiny Exodu mluví o otroctví, vyjití, přejití, smlouvě, pokušení/reptání a vstoupení. Je to uzdravující cesta.

Na začátku této nové církevní pouti, která v Římě jistě nezačíná nyní, nýbrž trvá dva tisíce let, bylo důležité se ptát, což jsme činili během těchto měsíců, jaká jsou otroctví, která vedla k tomu, že jsme neplodní, podobně jako chtěl faraón, aby Izrael neměl potomky, jež tehdy měl.

Měli bychom možná také zjistit, kdo je dnes tím faraónem, tedy mocností, která si nárokuje božství a absolutno a chce zabránit lidu, aby se klaněl a patřil Pánu, a učinit z něho otroka jiných mocností a jiných starostí.

Bude nezbytné věnovat tomu čas – možná rok – abychom po pokorném uznání svých slabostí, které sdílíme s druhými, mohli pocítit a zakusit, že existuje dar milosrdenství a plnosti života pro nás a pro všechny, kdo přebývají v Římě. Tento dar je dobrá vůle Otce vůči nám jakožto jednotlivcům i jakožto lidu. Je to jeho iniciativa, která nás předchází a ujišťuje, že v Kristu nás miloval a miluje On, kterému leží na srdci náš život, a my nejsme tvorové vydaní napospas svému osudu a svému otročení. A že všechno je to k naší konverzi a k našemu dobru: „Víme, že těm, kdo milují Boha – jak říká sv. Pavel – všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni“ (Řím 8,28).

Analýza nemocí ozřejmila všeobecnou a zdravou únavu farností běžících naprázdno nebo bloudících. Běžet naprázdno je jako ocitnout se v labyrintu a bloudit znamená jít špatnými cestami.

Možná jsme se uzavřeli do sebe a svého farního světa, protože jsme přehlíželi či nevnímali vážně v potaz život lidí, kteří nám byli svěřeni (na našem území, v prostředí našeho každodenního života), zatímco Pán se ustavičně ukazuje vtělením *tady a ted'*, to znamená také v této době tak obtížně interpretovatelné, v kontextu tak složitém a zdánlivě od Něho vzdáleném. Nespletl se, že nás postavil sem, do této doby a před tyto problémy.

Možná proto jsme se ocitli v otroctví, dusivém omezení a závislosti na tom, co není Pán. A možná jsme si mysleli, že to stačí, anebo dokonce, že je to právě to, co od nás Pán chce, totiž být u hrců s masem, vyrábět cihly, které slouží ke stavbě faraonových skladů, sloužících právě té moci, která zotročuje.

Spokojili jsme se s tím, co jsme měli, se sebou a svými „hrnci“. Se sebou samými. Tady je velké téma „hypertrofie individua“, jak ukazuje naše zpytování, totiž ega, které se nedovede stát osobou a žít ve vztazích; domnívá se, že vztah s druhými nepotřebuje. A potom naše „hrnce“, to znamená naše skupiny, naše malé příslušnosti, které vyústily do sebevztažnosti a neotevřely se celému životu. Stáhli jsme se do starostí všední správy a přežití. Kolikrát jen slycháváme, že kněží jsou zaneprázdnění, musejí dělat účetnictví, to a ono... A lidé to vnímají

a říkají: »Je to dobrý kněz, ale proč se necháváme strhávat tímto bláznivým vířením?«. Zajímavé.

Je dobře, že nás tato situace unavila a vzbudila v nás touhu z ní vyjít.

A k vyjítí potřebujeme Boží povolání a přítomnost svého bližního. Je třeba, abychom bez bázně vnímali svoji žízeň po Bohu i volání římského lidu a ptali se: v jakém smyslu toto volání vyjadřuje potřebu spásy, tedy Boha?

Jak toto volání vidí a slyší Bůh? Mnohé situací z těch, které jste identifikovali, vyjadřují právě toto volání! Invokace, aby se projevila Bůh a vytáhl nás z dojmu, že náš život je zbytečný a jako by vyvlastněný uspěchanou činností a časem, který nám neustále utíká pod rukama; vyvlastněný vztahy, které jsou jen utilitaristické a málo nezištné, a strachem před budoucností; vyvlastněn také vírou pojatou jenom jako něco, co je třeba konat, a nikoli jako osvobození, které nás obnovuje na každém kroku, žehná nám a činí nás šťastnými životem, který žijeme.

Jak jste pochopili, zvu vás k vykročení na další etapu putování církve v Římě, v jistém smyslu k novému exodu, novému vyjítí, které obnoví naši identitu Božího lidu bez nářku nad tím, co musíme opustit. Je třeba, jak jsem řekl, abychom naslouchali volání lidu, jako k tomu byl vybídnut Mojžíš, a umět tak interpretovat ve světle Božího slova sociální a kulturní fenomény, do nichž jste pohrouženi. To znamená naučit se rozlišovat, kde je Bůh již přítomen, tj. ve velice obyčejných formách svatosti a společenství s Ním, kdy vám umožňuje, abyste se setkali a byli doprovázeni stále více lidmi, kteří již žijí podle evangelia a přátelí se s Pánem.

Lidmi, kteří možná nechodí na katechismus, a přece dovedou spatřit smysl víry a naděje v elementárních životních zkušenostech, a Pán už je smyslem jejich života právě uvnitř oněch problémů, oněch prostředí a situací, kterým je naše běžná pastorace obvykle vzdálena. Myslím nyní na porodní báby Puu a Šifru, které se postavily vražednému příkazu faraona a tak zabránily vyhlazení (srov. Ex 1,8-21). Také v Římě jsou zajisté ženy a muži, kteří interpretují svoji každodenní práci jako činnost, která někomu dává a nikoli odnímá život, a činí tak, aniž by jim to někdo nařídil, nýbrž proto, že jsou bohobojní a slouží Bohu. Život izraelského lidu velice dluží těmto ženám, stejně jako naše církve velice dluží lidem, kteří zůstali v anonymitě, ale připravili budoucnost Boha. Taková je niť dějin a svatosti, kterou nesou vpřed lidé, kteří nám nejsou známi, jsou anonymní, skrytí, ale táhnou všechno.

Proto je třeba, aby se naše komunity staly schopnými generovat lid, nabízet vztahy, ze kterých budou lidé vnímat, že jsou známí, uznávaní, přijatí, zkrátka chtění a že jsou neanonymní součástí celku. Lid, ve kterém se zakouší kvalita vztahů, jež jsou počátkem zaslíbené země, díla, které uskutečňuje Pán pro nás a s námi. Fenomény jako individualismus, izolace, strach z existence, roztržičnost a sociální riziko... typické pro všechny metropole a vyskytující se také v Římě, mají už v našich komunitách tento nástroj, který může být účinný pod podmínkou, že se staneme podměty toho, co jsem už dříve nazval *revolucí něhy*.

Vedení křesťanské komunity je specifický úkol služebného kněžství, tedy faráře. Pastorační péče je však inkardinována ve křtu, rozkvétá bratrstvím a není úkolem pouze faráře či kněží, nýbrž všech pokřtěných. Tato péče rozšířená a znásobená vztahy bude moci také v Římě vytvořit tkáň revoluce něhy, jež bude obohacena sensibilitou, pohledy a příběhy mnohých.

Budeme-li to mít na paměti jako první pastorační úkol, budeme moci být nástrojem, kterým budeme jednak zakoušet působení Ducha svatého mezi námi (srov. Řím 5,5), a jednak uvidíme změnu životů (srov. Sk 4,32-35). Jako skrze Mojžíšovo lidství zasáhl Bůh v Izraeli, tak ozdravené a smířené lidství křesťanů může být nástrojem tohoto působení Páně, který chce osvobodit svůj lid ze všeho toho, co z něj činí ne-lid proniknutý nespravedlností a hříchem generujícím smrt.

K tomuto lidu je třeba hledět, nikoli sami na sebe, a nechat se oslovovat a obtěžovat. To zajisté způsobí něco nového, co nemá obdoby a bude chtěné Pánem.

Etapa, která předchází smíření a uvědomění, jež má církev v Římě uskutečnit, aby dostala věrnosti tomuto svému povolání, spočívá ve smíření a obnovení opravdu pastoračního pohledu – pozorného, starostlivého, přejícného, zaangažovaného – jak vůči sobě samé a svým dějinám, tak k lidu, ke kterému je poslána.

Věnujte tomu prosím čas, aby již v nadcházejícím roce byl připraven batoh na několikaletou cestu, jež nás dovede k nové zemi, kterou bude ukazovat mračný a ohnivý oblak, to znamená k novým podmínkám života a pastorační, jež budou více odpovídat poslání a potřebám Římanů naší doby a budou tvořivější a svobodnější také pro kněze a pro ty, kdo bezprostředněji spolupracují na poslání a budování křesťanského společenství. Abychom se již neobávali toho, čím jsme, ani daru, který máme, nýbrž umožnili mu přinášet užitek.

Pán nás volá, abychom „šli a přinášeli užitek“ (Jan 15,16). Užitečná je na stromu ta část, kterou přináší a umožňuje žít živým bytostem. Nemějte strach přinášet užitek, nechat se „sníst“ realitou, kterou potkáte, třebaže „nechat se sníst“ se velmi podobá zmizení, smrti. Některé tradiční iniciativy bude možná třeba reformovat nebo zrušit, což budeme moci jedině, budeme-li vědět, kam, proč a s Kým jdeme. Prosím vás, interpretujte takto také některé těžkosti a nemoci, na které jste ve svých komunitách narazili jako na něco, co asi už není dobré jíst a nelze už nikomu nabídnout k utišení hladu. To vůbec neznamena, že už nemůžeme nic vytvořit, ale že máme roubovat nové výhonky, které, až se uchytí, přinesou nové plody. Odvahu a trpělivost. Čas je náš. Kupředu.

Kázání z Domu sv. Marty

17.5.2018

O pravé a předstírané jednotě

Vatikán. Existují dva typy jednoty. K té první, opravdové jednotě nás vede Kristus; druhá jednota je předstíraná a zakládá se na očerňování, odsuzování a štěpení, podněcovanými vládce tohoto světa. Kázal o tom papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty na základě dnešního evangelia (Jan 17,20-26), které podává úryvek z Kristovy velekněžské modlitby za jednotu.

Pravá jednota je „jednotou spásy, kterou zjednává církev a která směřuje do věčnosti – řekl Svätý otec. Když v životě, v církvi nebo v občanské společnosti usilujeme o jednotu, jsme na cestě, kterou vyznačil Ježíš. Avšak vedle ní - pokračoval papež – existuje také fiktivní jednota, která je patrná mezi žalobci svatého Pavla, jak ukazuje první čtení ze Skutků apoštolů (22,30.23,6-11). Aby jej mohli obžalovat před velitelem římské posádky v Jeruzalémě, předstírali jednotu.

Pavel byl však bystrý, uvážlivý a měl také moudrost Ducha svatého, a protože »věděl, že jedna část patří ke straně saducejské a druhá k farizejské«, řekl jim »Stojím před soudem kvůli naději ve vzkříšení«. Jedna část této předstírané jednoty – saducejové - totiž nevěřili ve vzkříšení, anděly či duchy, zatímco farizeové to všechno vyznávali. Pavel tedy rozbil tuto falešnou jednotu, která postrádala soudržnost, a žalobci se začali přit mezi sebou. Podobně u jiných epizod pronásledování svatého Pavla – pokračoval papež František – je patrné, že lid provolává a neví co, protože opakuje, co sugerují vládcí.

„Takovéto účelové zacházení s lidem je výrazem pohrdání, protože z lidu činí pouhou masu. Tento prvek se opakuje často. Připomeňme si Květnou neděli, kdy všichni volají »Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně«, a potom na Velký pátek »Ukřížuj«. Co se stalo? Došlo k vymytí mozku a věčné záměně. Takto byl lid proměněn na masu, která devastuje.“

„Takto je vytvářena temnota, aby byl odsouzen člověk a rozložena jednota – řekl dále papež. Touto metodou byl pronásledován Ježíš, Štěpán, Pavel a všichni mučedníci, a používá se i dnes. Například v občanském životě, v politice, když má být proveden státní převrat. Média začnou očerňovat lidi, vládce, a špiní je pomluvami a zesměšňováním. Potom nastoupí »spravedlnost«, jsou odsouzeni a je proveden státní převrat. Pronásledování se dělo také v cirku, kde se křičelo a povzbuzovalo k boji mezi mučedníky a šelmami či gladiátory. Článkem tohoto řetězce vedoucího k odsouzení je právě prostředí fiktivní jednoty,“ zdůraznil papež.

„V omezenější míře se totéž děje také v našich farních komunitách, např. když dva či tři začnou kritizovat někoho dalšího. Začnou jej probírat a tvořit jednotu, aby jej odsoudili. Cítí se bezpeční a odsuzují myšlenkami i postoji. Potom se rozejdou a probírají jeden druhého, protože jsou sami rozdělení. Proto jsou klevety vražedné, neboť zabíjejí, likvidují lidi, ničí jejich pověst.“

Klevety byly použity proti Ježíši, aby ho zdiskreditovaly, a jakmile byl zdiskreditován, byl eliminován.

„Pomysleme na velké povolání, kterého se nám dostalo, totiž povolání k jednotě s Ježíšem, Otcem. Po této cestě se máme ubírat, muži a ženy, kteří se sjednocují a ustavičně se snaží postupovat cestou jednoty. Nikoli předstírané jednoty, která postrádá podstatu a je pouze dalším krokem k odsouzení lidí a prosazení zájmu, který není naším zájmem, nýbrž zájmem vládce tohoto světa, totiž destrukce. Kéž nám Pán daruje milost jít vždycky cestou pravé jednoty.“

19.5.2018

Papež: Nejbezúspěšnější periferií trpícího Kristova lidství je lhostejnost k víře

Vatikán. Dnes bylo zveřejněno papežské poselství ke Světovému dni misí 2018 připadajícímu na 21. října t.r. Svatý otec ve spojitosti s podzimní biskupskou synodou zvolil za motto letošního poselství: *Společně s mladými nesme evangelium všem.* „Křesťanská víra je neustále mladá, když je otevřena posláním, které nám dává Kristus. A »misie obnovuje víru« – píše papež František s užitím slov Jana Pavla II. z encykliky o stálé platnosti misijního poslání (*Redemptoris missio*, 2). „Každý muž a žena je posláním, které je důvodem jejich života na této zemi – konstatuje papež. Být *přitahováni* a *posláni* – to jsou dva pohyby, které naše srdce, zejména v mládí vnímá jako niterná hnutí lásky, která slibují budoucnost a posouvají náš život vpřed“ – čteme v poselství.

„Církev – píše dále papež František - hlásáním toho, co zdarma dostala, může sdílet s vámi mladými cestu a pravdu, které dávají životu na této zemi smysl. Ježíš Kristus, pro nás usmrcený a vzkříšený, se nabízí naší svobodě, kterou podněcuje, aby tento pravý a plný smysl hledala, objevovala a zvěstovala. Drazí mladí, nemějte strach z Krista a Jeho církve! V nich je poklad, který naplňuje život radostí. Ze své zkušenosti vám pravím – zdůrazňuje dále papež – že právě díky víře jsem našel základ svých snů i sílu je uskutečnit. Viděl jsem mnoho utrpení, mnoho chudoby znetvořující tváře mnoha bratří a sester. A přece, je zlo pro toho, kdo stojí na straně Ježíše, provokací k tomu, aby miloval ještě více. Mnozí muži a ženy, mnozí mladí, velkodušně z lásky k evangeliu ve službě bratřím darovali sami sebe, někdy až k mučednictví.“

Předávání víry až do končin země – pokračuje dále papež v poselství k Misijní neděli – je „jádnem církevního poslání a uskutečňuje se »nakažlivostí« lásky, kde je radost a nadšení výrazem opětovného nalezení smyslu a plnosti života. Propagace víry skrze přitažlivost si žádá otevřené srdce, které rozpíná lásku. Lásce nelze klást meze, jak praví Píseň písní (8,6): silná jako smrt je láska. Tato expanze generuje setkání, svědectví a zvěstování, generuje sdílení v lásce se všemi, kteří jsou víře vzdáleni nebo se k ní stavějí lhostejně, nepřátelsky a zamítavě. Lidská, kulturní i náboženská prostředí odcizená Ježíšovu evangeliu a svátostně

přítomnosti církve jsou těmi nejextrémnějšími periferiemi, „končinami země“, kam jsou Ježíšovou Paschou posíláni jeho učedníci v jistotě, že jejich Pán bude stále s nimi (srov. *Mt 28,20*). V tom spočívá to, co nazýváme *missio ad gentes*. Nejvíce bezúspěšnou periferií strádajícího Kristova lidství je lhostejnost vůči víře nebo dokonce nenávisť k božské plnosti života. Každá hmotná i duchovní chudoba, každá diskriminace bratří a sester je vždycky důsledkem odmítní Boha a jeho lásky.“

„Drazí mladí – pokračuje papež František – končiny země jsou pro vás dnes velice relativní a poměrně snadno dostupné. Digitální svět a sociální sítě, jež nás obklopují a prostupují, rozměňují hranice, ruší okraje a distance, redukuje diference. Všechno se zdá na dosah ruky, všechno je blízké a bezprostřední. Avšak neodevzdáme-li svoje vlastní životy, budeme moci mít myriády kontaktů, ale nikdy nebudeme ponořeni do opravdového společenství. Misijní poslání do končin země vyžaduje sebedarování opírající se o povolání, které nám dal Ten, kdo nás postavil na tuto zem (srov. *Lk 9,23-25*). Troufám si říci, že pro mladého člověka, který chce následovat Krista, je podstatné hledat a přijmout vlastní povolání.“

V závěru poselství k letošní Misijní neděli papež František poukazuje na skutečnost, že právě ze srdcí mladých lidí se zrodila Papežská misijní díla. Jedno z nich, zvané Papežské misijní dílo dětí si letos připomíná již 175. výročí svého založení. Tato „chvályhodná díla misijní služby“ působí napříč farnostmi, jsou počátkem duchovní plodnosti a „mohou také mladým lidem pomoci k rozhodnutí darovat svůj život do služby misijnímu poslání,“ konstatuje Svatý otec.

Připomeňme v této souvislosti, že **Papežská misijní díla v České republice** podpořila Ioni rozmanité evangelizační projekty v různých částech světa částkou 30 milionů Kč.